

Colette és Axel 1977-ben ismerkedtek meg. Két év múlva összeházasodtak és úgy döntöttek, Franciaországba mennek nászútra. Beültek a Bogarukba és jóformán csak egy sátrat dobtak be a csomagterbe. Újabb évek teltek el, és megszülettek a gyerekek: egy fiú és egy lány. Ők is elfértek a kis autóban, de 1980-ban a Bogár mögé egy kisméretű lakókocsit kötöttek és úgy jártak kempingezni. Évekkel később aztán egy komplett lakóautót vásároltak. Az idő múlt, a gyerekek „megöregedtek” és más társasággal utazgattak... de Colette és Axel nem adta fel!

BACK TO THE '70s

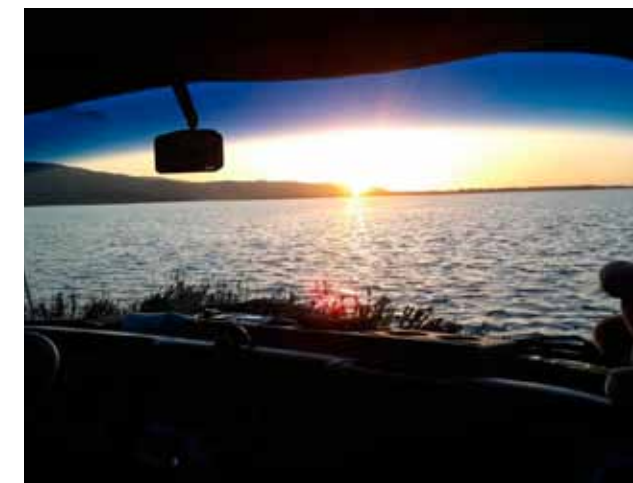
SZÖVEG: VENDEL ATTILA, FOTÓ: COLETTE & AXEL

Carpe diem – Éljük meg álmainkat! Ne várjunk holnapig, az élet épp most történik velünk –, s az utazás, az új megismerésének vágya fiatalon tart – vallja a német házaspár, akik egyfajta modern hobóként járkálnak ma is Európa útjait. Volkswagenes elkötelezettségük és nosztalgia autós hajlamaik akkor ébredtek fel újra, amikor fiuk – követve a szülői hagyományokat – első autónak szintén egy bogárhátút választott, ahhoz passzoló Eriba Pan lakókocsival. Miután a gyermekek kirepültek otthonról, a családi lakóautót egy T3-as Transporter váltotta, majd a régi emlékeket előhozva, hétköznapi autónak is újra egy Bogarat kezdtek hajtani. Annyira megszerették ezt a fajta autózást, és annyira be is vált, hogy szinte elkerülhetetlennek érezték, hogy a T3-ast egy régebbi Transporterre cserélik. Pontosan 2009 Karácsonyán vásárolták meg azt a T2-est, ami – másfél évi renoválás után – mostani európai körúton is a társuk.

2011 májusában sikerült oldtimer rendszámmal forgalomba helyezni, s szinte nem sokkal ezután meg is született a döntés az utazásról. Mindig is azt tervezték, hogy egyszer majd átutazzák egész Európát. De mikor? Tették fel maguknak a kérdést. Arra gondoltak, ha túl idősek lesznek, lehet, hogy már késő lesz, ezért legjobban, ha azonnal belevágnak. A férj közgazdász, előadó, újságíró, a feleség orvos-szakmai tanácsadó, docens munkakörben dolgozott. Az utóbbi években nagyon kemény és intenzív munkába kezdtek. Egy fontos ügyfelük azonban sajnos csődbe ment, és csak utólag tudták meg, hogy három hónapig tulajdonképpen fizetség nélkül dolgoztak. „Ekkor tettük meg a legjobb lépést a situáció gyors megoldására” – emlékezik Axel. „A házunkat bérbe adtuk,

hogy finanszírozni tudjuk az utazás egy részét, a bútorokat és a háztartási eszközök nagy részét elajándékoztuk, legfontosabb személyes dolgainkat, emlékeinket pedig bedobozoltuk és nekivágtunk az ismeretlennek.”

Azóta idejük nagy részét az öreg buszban töltik! A múlt évben először Olaszországban, majd nyártól Karácsonyig Spanyolországban cirkáltak. Jelenlegi európai túrájukat körülbelül 5-7 évre tervezik és lehetőség szerint valamennyi országot szeretnék bejárni a földrészén: Írországtól kezdve, Skandinávián, a balti államokon át, Bulgária és a Földközi-tenger déli országai következnek. Az útvonalat maguk tervezik, sokszor

A RENDSZÁM KÓDJÁNAK MEGFEJTÉSE:
BB – BÖBLINGEN (STUTTGART MELLETT), CA – COLETTE ÉS AXEL, A 73-
AS A BUSZ ÉVJÁRATÁRA UTAL, A „H” A HISTORIKUS JÁRMŰVET JELÖLI

ÓRA SZERINT 324 EZER KILOMÉTERT MENT EDDIG AWESTI. ŐK 61 EZER KILOMÉ-
TERT UTAZTAK BENNE. A 70 LÓERŐS LAKÓAUTÓ FELSZERELTSÉGHEZ TARTOZIK A
HŰTŐ, TŰZHELY, MOSOGATÓ ÉS A TRUMA-ÁLLÓFŰTÉS. UTÓBBI -17 FOKOS KÜLSŐ
HŐMÉRSÉKLET MELLETT IS +18-20 FOKOS KELLEMES KLÍMÁT BIZTOSÍTOTT BELÜL

az internet segítségével, fórumokat böngésznek, információkat szereznek az ADAC (német autókлуб) honlapjáról. Ettől függetlenül nagyon rugalmas az útvonal, mivel nem utaznak pontos ütemterv szerint. Ha akarják, spontán megváltoztatják a célállomást. Ha valahol tetszik, akkor ott tovább maradnak. Most, 2014-ben életük legnagyobb és leghosszabb utazását élik meg. A Duna forrásától indulva (Fekete-erdő, Németország) a Fekete-tengernél található Duna-deltáig mennek. Tulajdonképpen szerettek volna Odessza, Krim majd Kijeven át, Lengyelországon keresztül hazatérni, de ezt a jelenlegi ukrán helyzet miatt elvetették. Konstanzból délfelé veszik az irányt, s ellátogatnak Bulgáriába, Szófiába, majd tovább délre, Görögországba. Thessalonikiból nyugatra mennek, dél Albánián keresztül az Adriához, ahol komppal kelnek át Olaszországba. Úgy számolnak, hogy 2014 november közepén érkehetnek haza Németországba. Így lesznek úton 7 hónapot egyhuzamban, de már azt is tudják, hogy Karácsony előtt újra elindulnak: Francia-, majd Spanyolországon keresztül Marokkóba. Karácsonykor – összekötve a kellemes hasznossal – az Ibériai-félszigeten találkoznak a gyermekeikkel.
„Ez az egész egy nagy kaland, amikor minden újat be kell fogadni. Persze ha nem vagy képes sokáig élni egy szűk helyiségben, akkor jobb, ha el sem indulsz egy ilyen útra.” magyarázza Colette, majd hozzáteszi: „Európai utazásunk mottója:

‘A csillagok határa mentén’ – ha valaki ismeri az uniós zászlót, akkor tudja, hogy mire gondoltunk: az EU bokréta csillagaira. Amelyik zászlón arany színűek a csillagok és a kék az eget és a tengert szimbolizálja, ott a szabadságnak kell lennie a legfőbb jónak!”
„Számunkra a szabadság a legfontosabb, s ehhez tartozik a határok nélküli utazás. De a szabadság egyben felelősség is, tiszteletben kell tartani a különböző szokásokat, kultúrákat, így biztosan mindenütt nyitott, barátságos emberekkel találkozunk.”

Hosszú útjuk során pár kellemetlenség is érte őket, tehát vannak azért rossz tapasztalataik is. Háromszor törték fel a buszukat, kétszer Spanyolországban, egyszer pedig itt, Budapesten. A beépített riasztónak köszönhetően szerencsére a tettesek elmenekültek, viszont az ajtózárat sajnos brutális módon tönkretették. De, minden rosszban van valami jó: ezáltal ismertük meg őket. Szabó Miklós (Szabó&Szabó Bogár műhely) feláldozta záróra utáni idejét, és megjavította a tönkrement zárat. A műhely szomszédságában, Andrea és Gergely kertjében éjszakázhattak.
„Egyébként F. Gyula segítségével nem tudtunk volna mit kezdeni a busz műszaki problémájával. Gyulával egy benzinkúton találkoztunk. Köszönet neki és Szultánnak a csodás

balatoni estéért, a szállásért és a finom reggeliért. Több mint három hetet töltöttünk ebben a szép országban. Nagyon segítőkész, barátságos és spontán embereknek ismertük meg a magyarokat. Erre a minap Pécsen is akadt egy példa. Egy autó (amiben anya és fia utazott) a forgalomban leállt. A fiú kiszállt és elkezdte tolni az autót. Rögtön mellé állt egy férfi segíteni és mire én is lehúzódtam a járdaszegélyhez, hogy csatlakozzam, még két fiatal ember szaladt oda, hogy megtolja az autót. Talán Németországban is segítene valaki, de biztos, hogy nem ilyen gyorsan. Ott legtöbbször meg kell kérni az embereket, hogy segítsenek.” – meséli Axel.
Útjuk során sokszor csak egyszerű ételeket tudtak fogyasztani a buszban, de a magyar főzött dicsérték: „Magyarországon a finom fagyik, a rántott hús, a nokedli és természetesen a gulyásleves tetszett a legjobban.”
Ezekon kívül mi fogta meg őket hazánkban a legjobban? Colette kezdi sorolni, majd Axel egészíti ki a listát: „Az biztos, hogy Budapest az ország gyöngyszeme. Korábban már jártunk itt, de akkor repülővel, és csak egy napot töltöttünk el a városban. Halászbástya, Budai vár, Parlament, Lánchíd, termálfürdők és még sorolhatnám. A nevezetes turisztikai célpontok nagy részét mi is felkerestük. Második itt tartózkodásunk aztán végleg bebizonyította, hogy ez az egyik legszebb nagyváros Európában. Új helyeket ismertünk meg. Különösen

nagy hatással volt ránk egy emlékmű, ahol cipők sorakoztak a Duna partján. Megrázó, egyben elgondolkodtató mű... Azon tűnődünk, hálások lehetünk, hogy ma ilyen békés, szabad, demokratikus Európában élhetünk.
Meglátogattuk a gödöllői Sissi kastélyt, aztán a Balatonnak vettük az irányt, ami szintén lenyűgöző volt. Több termálfürdőt is felkerestünk vidéken, például Hévíz, Zalakaros, Kaposvár, Harkány.”

A déli határszakaszon léptek át Horvátországba, s a Duna mentén utaztak tovább – beiktatva egy-egy megállókat Osijekben és Vukováron – aztán Szerbia következett a Vaskapuval és Belgráddal, ahol szerettek volna résztvenni a május 15-i Bogár találkozón. Ezt azonban az akkortájt tomboló ítéletidő elmosta. Ennek ellenére azért találkoztak helyi bogarasokkal és T2 buszosokkal is. Aztán Románia következett: Temesvár, Szeged, Arad, majd bevetették magukat a Fogarasi-havasokba. Itt tartanak e cikk befejezésekor, de mire a lap megjelenik, már minden bizonyosan más országban lesznek. Terveik között szerepel, hogy később előadásokat tartanak kalandjaikról, és talán egy könyvet is kiadnak az utazásról „Back to the 1970s” címmel, hiszen tulajdonképpen kerekén 50 éve úton vannak. A történet itt folytatódik:
europa-im-vw-bus.blogspot.de